

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BỐN

HÙM THIÊN TRÚNG ĐỘC PHẢI SA CƠ

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Hai vị ca ca bây giờ lại đi đâu? Vừa rồi Trương đại ca đã nói: Chúng ta kết nghĩa huynh đệ thì phúc cùng hưởng họa cùng đau. Hiện tiểu đệ cũng không có việc gì, muốn đi theo nhị vị ca ca.

Gã béo mập tức Trương Tam cười ha hả nói:

-Chúng ta đi mời khách chưa có chuyện gì hay ho đâu. Người bất tất phải theo chúng ta làm chi?

Gã nói xong quay trở gót băng băng đi luôn.

Thạch Phá Thiên đã kết thân với hai gã. Chàng vốn tính trung hậu ra chiều quyến luyến không nỡ dời tay, liền nói:

-VẬY TIỂU ĐỆ TIỀN CHÂN HAI VỊ CA CA MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG VẬY. BỮA NAY LY BIỆT, CHẴNG HIỂU NGÀY NÀO LẠI ĐƯỢC CÙNG NHAU TƯƠNG HỘI ĐỂ CÙNG NHAU UỐNG RƯỢU ĂN THỊT?

Gã gầy nhom tức Lý Tứ vẻ mặt lâm lý chẳng nói sao cả.

Trương Tam cũng chẳng có câu gì vui vẻ. Gã hỏi:

-TIỂU HUYNH ĐỆ! NGƯỜI BẢO SƯ PHỤ NGƯỜI ĐẶT TÊN CHO LÀ SỬ ỨC ĐAO. VẬY TRƯỚC KHI CHƯA ĐƯỢC SƯ PHỤ ĐẶT TÊN THÌ TÊN THẬT CỦA NGƯỜI LÀ CHI? CHÚNG TA ĐÃ KẾT NGHĨA KIM LAN, CHẴNG Lẽ CÒN CÓ ĐIỀU GIẤU DIỂM HAI VỊ ĐẠI CA CA NỮA SAO?

Thạch Phá Thiên không ngần ngại gì đáp ngay:

-TIỂU ĐỆ CHỈ THẤY GIA MẪU KÊU BẰNG CẦU TẠP CHỦNG.

Trương Tam cười ha hả nói:

-CẦU TẠP CHỦNG! CẦU TẠP CHỦNG! CÁI TÊN ĐÓ QUẢ NHIÊN CỔ QUÁI THIỆT.

Hai gã Trương Tam và Lý Tứ đi trước coi bề ngoài tưởng chừng không lấy gì làm cho lắm, nhưng chân chúng đã ngấm ngầm thi triển khinh công. Cây cối hai bên đường tựa hồ lụi lại rất mau.

Thạch Phá Thiên chỉ tần ngần một chút mà hai gã đã bỏ chàng xa hơn trượng. Chàng vội lao mình đi theo thật nhanh để rượt kịp.

Ba người hai trước một sau cách quãng chừng mấy trượng.

Trương Tam, Lý Tứ chỉ muốn dời xa anh chàng nhỏ tuổi gốc nghềch. Chúng liền vận toàn lực thi triển khinh công đến tột độ. Thạch Phá Thiên vẫn lẻo đẻo đuổi theo rất gấp.

Bồng chàng cất tiếng ca ngợi:

-Khinh công nhị vị ca ca thật tuyệt diệu! Chẳng cần phải mảy may hơi sức mà đi chạy nhanh được đến thế! Tiểu đệ phải chạy bỏ hơi tai mới gắng gượng theo kịp.

Kể về dáng điệu thì khinh công ba người này khác nhau rất xa. Trương Tam, Lý Tứ vẫn giữ được thái độ ung dung nhàn hạ không có vẻ gì lật đật hấp tấp mà Thạch Phá Thiên thì chân bước thật dài hai tay vung vẩy, người cúi lom khom chẳng khác kẻ bị giặc đuổi phải chạy thực mạng chạy tháo thân. Có điều hai gã kia nhận thấy tuy chàng đang lúc chạy tựa người điên mà giọng nói vẫn khoan thai như lúc bình thường thì không khỏi đem lòng bội phục về nội lực kiên cường của chàng.

Thạch Phá Thiên thấy hai gã chạy theo con đường chàng đã đi qua tức là ngõ đường dẫn tới nơi tàng hình của bọn Thiết Xoa hội ở xóm chài.

Hai gã đi mỗi lúc một gần lại, chàng không chịu được liền lên tiếng nhắc:

-Nhị vị ca ca! Trước mặt là nơi hiểm địa không đi được đâu. Chúng ta nên tìm ngõ khác kéo bị uống mạng.

Trương Tam, Lý Tứ đồng thời dừng bước xoay mình lại. Lý Tứ cất tiếng hỏi:

-Tại sao ?

Thạch Phá Thiên đáp :

-Phía trước là xóm chài nhỏ bé ở ngoài Hồng liễu cảng. Tại đó có nhiều hán tử giang hồ ẩn mình không muốn để người ngoài hay biết hành tung của bọn họ. Lẽ ra họ thấy chúng ta thì có khi họ hạ sát ngay để khỏi bị tiết lộ.

Lý Tứ mặt lạnh như tiền hỏi vặn:

-Sao ngươi lại biết?

Thạch Phá Thiên liền đem chuyện mình vò lăm thuyền xác chết như thế nào. Chàng nấp ở dưới đáy thuyền nghe bọn người Thiết Xoa nói chuyện ra sao? Chàng theo thuyền vào tới thôn chài thế nào lược thuật lại một lượt.

Lý Tứ lại hỏi:

-Bọn họ lánh mình trong xóm chài là vì khiếp sợ hai vị sử giả Thuởng thiện, Phạt ác. Điều đó có liên can gì đến chúng ta, việc gì mà sợ họ hạ sát?

Thạch Phá Thiên xua tay lia lịa nói:

-Không! Không được đâu! Bọn người đó cực kỳ hung dữ, động một tý là giết người. Họ sợ tiết lộ bí mật, đến người cùng hội họ cũng hạ sát là thường. Ca ca hãy coi đây. Tiểu đệ sờ dĩ đây mình vấy máu là vì hai người trong bọn họ bị giết rồi máu nhỏ xuống quần áo tiểu đệ.

Lý Tứ nói:

-Nếu ngươi sợ thì đừng đi theo chúng ta nữa là xong.

Thạch Phá Thiên nói:

-Hai vị ca ca cũng đừng đi nữa thì hơn. Vụ này... vụ này... chẳng phải chuyện chơi đâu.

Trương Tam, Lý Tứ không nói gì nữa cứ trở gót đi về phía trước, bụng bảo dạ:

-Thằng lỏi này chỉ có chút nội lực là đáng kể, còn võ công đã kém cỏi mà người lại nhất gan.

Ngờ đâu hai gã vừa đi được vài trượng thì Thạch Phá Thiên lại rảo bước đuổi theo.

Trương Tam hỏi:

-Người đã sợ bọn Thiết Xoa hội giết người thì còn theo chúng ta làm chi?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Chúng ta chẳng đã có lời thề ước phước cùng hưởng họa cùng đau? Hai vị ca ca đã nhất định đi tới dĩ nhiên tiểu đệ phải cùng hai vị chết trong một ngày chứ? Đã là nam tử hán là đại trượng phu có lý đâu nói lời rồi lại nuốt lời được?

Lý Tứ cười khàn khàn nói:

-Ha ha! Mấy chục lưỡi cương đao của bọn Thiết xoa hội nhất tề đâm tới và cắm vào mình người để người giống như con nhím khổng lồ. Người không sợ ư?

Thạch Phá Thiên nhớ tới nằm dưới một đáy thuyền nghe tiếng rú thê thảm của một người trong Thiết Xoa hội bị giết, bất giác người chàng run lên bần bật. Bây giờ trong xóm chài trước mặt chàng ít ra là có một vài trăm người ở đó. Hai vị huynh trưởng vừa kết nghĩa dù võ công có cao cường đến đâu mà phe mình cả thấy chỉ có ba người tất sẽ lâm vào tình trạng quả bất địch chúng.

Lý Tứ thấy Thạch Phá Thiên sợ xám mặt lại liền cười lạt nói:

-Hai chúng ta tự ý dấn thân vào đất chết chẳng muốn thêm một người nữa làm chi. Người hãy ngoan ngoãn nghe lời ta về đi. Nếu chuyện này mà chúng ta không chết thì mười năm sau lại được trùng phùng.

Thạch Phá Thiên xua tay nói:

-Thêm một tay phụ lực hử chẳng hơn không? Nếu gặp nguy cấp thì chúng ta chạy trốn, chưa chắc đã chịu chết.

Lý Tứ chau mày nói:

-Đánh người không chạy lại mà chạy trốn sao gọi đáng anh hùng? Người làm thế là mất thể diện của chúng ta.

Thạch Phá Thiên nói ngay:

-Được lắm! Nếu vậy thì tiểu đệ không trốn đâu.

Trương Tam, Lý Tứ không còn cách nào bầy Thạch Phá Thiên ra được, đành nhìn nhau gượng cười rồi cất bước.

Ba người đi chẳng mấy chốc đã đến xóm chài. Thạch Phá Thiên không thấy bóng chiếc thuyền đựng xác đầu nữa. Trong xóm chài cũng yên lặng như tờ không một bóng người.

Trương Tam, Lý Tứ liếc mắt ngắm địa hình rồi chạy đến trước một căn nhà gianh. Gã đưa tay ra đẩy cánh cửa gỗ rồi chạy thẳng vào bếp lò. Gã lại đảo mắt nhìn quanh một lượt. Sau một lúc trầm ngâm, gã ôm lá lu lớn đựng đầy nước đặt qua một bên đã lộ ra cái vòng sắt lớn.

Lý Tứ nắm lấy vòng kéo mạnh một cái.

Bỗng nghe tiếng lách cách. Một tấm thiết bản theo tay ... để lộ ra một cái cửa lớn.

Trương Tam nhảy xuống trước, Lý Tứ nhảy theo sau.

Thạch Phá Thiên tắc lưỡi cho là chuyện một ly kỳ bí hiểm nên cũng nhảy xuống theo.

Bỗng nghe có tiếng người quát hỏi:

-Ai?

Tiếp theo một luồng kinh phong vọt ra. hai thanh cương xoa sáng loáng đâm tới Trương Tam.

Trương Tam vung hai tay vào thanh cương xoa. Dưới sức chấn động của nội lực gã, hai người bên trong lộn đi một vòng ngã đất chết liền.

Trước mắt ba người hiện ra một con đường hầm khá quanh co. Trên tường đặt những cây nến mở bờ thấp sáng. Một khúc quanh lại có hai gã hán tử canh giữ.

Cứ mỗi lần Trương Tam vung tay một cái là hai gã cầm cương xoa lại mất mạng. Gã ra tay cực kỳ thần tốc và rất trúng đích, không bao giờ phải phóng chiêu đến lần thứ hai.

Thạch Phá Thiên há hốc mồm ra không ngậm lại được chàng nghĩ bụng:

-Trương đại ca không hiểu có pháp thuật gì mà ghê gớm quá. Nếu đó chỉ là võ công thì so với Đinh bát Tam Đinh bát Tứ gia gia hay Bạch sư phó đại ca mình còn lợi hại hơn nhiều.

Giữa lúc tâm hồn chàng hoảng hốt nghi ngờ, bỗng nghe tiếng huyên náo. Một số đông từ phía trong đường hầm xông ra.

Trương Tam vẫn từ từ tiến về phía trước. Bọn người xông tới đột nhiên đứng lại. Nét mặt người nào cũng lộ vẻ khùng khiếp.

Trương Tam cất tiếng hỏi:

-Tổng đà chúa hiện ở đâu?

Một tên tráng hán thân hình cao lớn từ trong đám đông vượt mọi người tiến ra chấp tay nói:

-Đại giá hai vị giáng lâm bọn tiểu nhân không kịp nghinh tiếp thật là đắc tội. Xin mời hai vị vào nhà đại sảnh xơi mấy chén rượu nhạt tẩy trần. Ủa! lại còn một vị quý khách nữa. Xin mời cả ba vị vào cho.

Trương Tam, Lý Tứ gật đầu.

Thạch Phá Thiên thấy rõ tình trạng kỳ bí, khách sáo, chứ không có vẻ thực thà. Chàng tự nghĩ:

-Trong đường hầm này Trương đại ca đã giết liền một lúc cả thảy mười hai tên tráng hán của Thiết Xoa hội thì dĩ nhiên bọn họ chẳng chịu bỏ qua.

Lòng chàng cực kỳ hồi hộp. Nhưng chàng thấy Trương Tam, Lý Tứ vẫn thản nhiên như chẳng để ý gì, tiếp tục rảo bước tiến về phía trước. Chàng cũng chẳng thể nào một mình lùi ra được nữa, đành nhắm mắt đi theo.

Gã tráng hán cung kính đi trước dẫn đường.

Hai bên đường hầm xếp hàng rất đông người trong Thiết Xoa hội, Người nào tay cũng cầm cương xoa. Mũi xoa sắc nhọn dị thường, lập loè ánh sáng.

Trương Tam, Lý Tứ và Thạch Phá Thiên đi vào giữa hai hàng môn hạ Thiết xoa hội.

Hết một khúc quanh nữa, trước mặt đột nhiên sáng lòa. Ba người đã đến trước toà đại sảnh.

Trên tường hai bên sảnh đường cắm rất nhiều đèn đuốc sáng trưng như thể ban ngày.

Chung quanh sảnh đường cũng đầy hán tử tay cầm cương xoa, người nào cũng lộ vẻ khẩn trương.

Thạch Phá Thiên ngẫu nhiên chạm phải mục quang mấy người. Mắt họ đều lộ hung quang khiến ai ngó thấy cũng phải phập phồng kinh hãi.

Gã tráng hán nghiêm trang mời Trương Tam, Lý Tứ ngồi lên trên.

Hai gã Trương Lý chẳng khiếm nhường gì cả đi thẳng vào chỗ ngồi xuống.

Trương Tam trở chiếc ghế bên, cười bảo Thạch Phá Thiên :

-Tiểu huynh đề! Chú hãy ngồi xuống đây!

Thạch Phá Thiên vâng lời ngồi xuống ghế rồi gã tráng hán mới ngồi vào chủ vị để tiếp khách.

Lát sau, mấy gã hán tử mình mặc áo xanh không đeo binh khí bưng rượu thết lên. Trương Tam, Lý Tứ đều rung tay trái một cái, đồng thời từ trong tay áo bào mỗi gã bắn ra một vật rớt xuống trước mặt tráng hán bật lên tiếng chát. Hai tấm bài đồng chìm xuống mặt bàn rất tề chỉnh tựa hồ do bàn tay thợ khéo khảm vào.

Một tấm bài đồng trên khắc bộ mặt tươi cười. Còn tấm nữa khắc bộ mặt đầy vẻ giận dữ. Hai tấm bài đồng này giống hệt như hai tấm đã đóng vào cửa khoang thuyền đựng xác chết của bang Phi Ngự.

Gã trắng hán vừa ngó thấy hai tấm đồng bài đã sợ xám mặt lại đứng phất dậy. Mấy tiếng xoang xoảng vang lên.

Bốn phía có đến hơn trăm hán tử đều rung động thanh cương xoa. Những vòng sắt ở trên thanh cương xoa vang lên những tiếng chói tai. Người nào cũng tiến ra một bước.

Thạch Phá Thiên cực kỳ kinh hãi bụng bảo dạ:

-Nguy đến nơi rồi! Bọn họ mà động võ thì mình ở trong nhà khách sảnh dưới đường hầm này khó lòng thoát thân được.

Chàng đưa mắt nhìn Trương Tam, Lý Tứ thì thấy một gã cười hì hì còn một gã nữa vẻ mặt lầm lì không lộ vẻ chi hết.

Gã trắng hán cất giọng thâm nói:

-Đã đến thế này thì còn biết nói sao được nữa?

Trương Tam cười nói:

-Tổng đà chúa! Chúng ta đến đây là để mời Tổng đà chúa qua bên đó ăn uống chứ không có ý gì khác. Vậy tổng đà chúa bất tất phải đa nghi.

Gã trắng hán người cao lớn đó là Tổng đà chúa Thiết xoa hội. Hắn ngần ngừ một lúc rồi vỗ tay xuống bàn đánh chát một tiếng. Hai chiếc bàn đồng bắn lên. Hắn giơ tay ra đón lấy cất vào trong bọc rồi nói:

-Họ Vưu này nhất định sẽ tới.

Trương Tam giơ ngón tay cái lên nói:

-Đa tạ Vưu Tổng đà chúa! Như vậy là anh em ta chẳng đến nỗi trở về tay không.

Trong đám đông có tiếng người la lên:

-Vưu Tổng Đà chúa tuy là nhân vật đầu não của chúng ta nhưng đại đa số anh em Thiết Xoa hội không thể để một mình Tổng Đà chúa gánh trách nhiệm cho anh em được.

Thạch Phá Thiên vừa nghe thanh âm la liền nhận ra ngay đó là : “Hồ Đại ca”. Gã đã giết hai người trong khoang thuyền lúc trước. Chàng biết gã là người hung dữ vô cùng, bất giác chàng sinh lòng khiếp sợ, trống ngực đánh thình thình.

Tổng Đà chúa nhăn nhó cười nói:

-Đi nhiều thì mất mạng lắm phỏng có ích gì? Ý ta đã quyết, Hồ huynh đệ đừng nói nhiều nữa.

Nói xong hắn cầm hồ rượu rót mời Trương Tam, nhưng tay phải gã run bần bật làm vãi rượu ra cả mặt bàn.

Trương Tam cười hỏi:

-Ta thường nghe nói Vưu tổng đà chúa nổi tiếng anh hùng giết người không gớm tay mà sao bữa nay lại ra chiều hoảng hốt như vậy?

Gã nói xong nâng chén rượu lên toan uống thì đột nhiên nghe có tiếng loảng xoảng. Chén rượu hất xuống đất vỡ tan tành. Tiếp theo nghiêng người đi gục xuống ghế.

Thạch Phá Thiên vội hỏi:

-Đại ca! Đại ca làm sao thế?

Chàng lại quay sang ngáp ngừng bảo Lý Tứ:

-Nhị ca! Đại ca... đại ca...

Chàng chưa dứt lời thì Lý Tứ đã từ từ tụt người xuống gầm bàn.

Thạch Phá Thiên kinh hãi vô cùng chân tay luống cuống.

Lúc đầu Tổng đà chúa còn cho là Trương Tam, Lý Tứ cố ý làm ra như vậy, nhưng hốt thấy Trương Tam mặt đỏ như máu, hơi thở hồng hộc. Còn Lý Tứ hai mắt trắng dã nét mặt xám đen hiển nhiên đã trúng phải kịch độc.

Tổng đà chúa cà mừng nhưng cũng chưa dám hành động gì ngay. Hắn giả vờ hỏi:

-Sao vậy? Hay là rượu của chúng ta không đủ ngon, nên hai lão gia không chịu uống!

Hắn lại rót rượu cho Lý Tứ thì thấy gã nằm co quắp dưới gầm bàn.

Thạch Phá Thiên luống cuống, vội đưa tay ra nâng Lý Tứ dậy hỏi:

-Nhị ca! Nhị ca... trong người khó chịu hay sao?

Chàng có biết đâu vừa rồi Trương Tam, Lý Tứ uống rượu đấu với mình là thứ rượu có chất kịch độc, mỗi người uống đến tám chín tợp. Công lực của họ chỉ uống được hai tợp rồi vận nội lực đề kháng ngay thì không hại gì. Nhưng hai gã uống liền bảy tám tợp không ngừng vào trong bụng thì lại quá nhiều. Lúc đó hai gã còn miễn cưỡng chống chọi được. Cũng lấy làm may là không để Thạch Phá Thiên khinh thường, lại mừng thầm công lực tăng tiến rất nhiều, nên uống nhiều rượu độc như vậy mà ruột không bị quặn đau.

Chúng có biết đâu rằng đã uống thuốc giải phòng ngừa. Thuốc giải này chỉ có thể giữ cho chất độc tạm thời không phát tác ngay để chờ nội lực phát huy hoá giải. Nếu chất độc đã thấm vào mạch máu thì nội lực có mạnh đến đâu cũng không trấn áp được và thuốc giải không còn hiệu lực gì nữa. Thứ rượu thuốc trên quý như vậy nếu không uống thuốc giải mà làm cho tiêu tan hết tính độc há chẳng đáng tiếc ru. Lúc hai gã đi mau, chất độc trong rượu cũng đồng thời ngấm vào máu.

oOo